

Publicerad 2013-02-22 21:34 av lenakarin

När stjärnorna inte kan trösta och månen vänt sig bort

Is

Solen löser sina löften
genom att infria
tussilagons
alltför gula trosvisshet

rasande växtlighet
desperat grönska

lyssnar man
tillräckligt nära
hörs
de svaga små knaken av knister

och precis under
-Vet du det?
precis under den tunna skira
sommarhinnan
väntar jorden
mörkt oändligt
på att återvinna
alla de döda

alldeles utanför
atmosfären av skyddande
grönblått skimmer
tystnar
själva viljan till ljud
fryser
det starkaste
till sönderfallande sjuk
av
partikel.isar

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren lenakarin med Poeter.se id #41162 innehar upphovsrätten